

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΙΑΣ ΡΙΛΕΝΚΟ

ΜΑΙΡΗ ΜΠΕΡΝΣ, Η ΔΡΑΠΕΤΙΣ

[Η υπόθεση του όμωνύμου αμερικανικού φιλμ, στο οποίο πρωταγωνιστεί η περίφημη βεντέτα Σουλβία Σίντινεϋ]

Φ ΟΒΑΜΑΙ. Πρέπει κάτι να συμβή, πρέπει να ξεμπλέξω, γιατί αλλιώς θα τρελλαθώ. Χθές, γιατί έμεινα πέντε λεπτά πλάι σ' αυτόν τον άστυφύλακα; Τα αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν γύρω του, όπως το νερό γύρω από ένα βράχο. Είχε, επάνω στην καρδιά του, μια μεταλλική πλάκα με πέντε γράμματα που έλαμπαν: «Ν ό μ ο ς—Ν ό μ ο ς—Ν ό μ ο ς».

Το νοιώθω καλά πως θα τρελλαθώ. Πεινάω... Δεν υπάρχει αρκετή δουλειά για τους τίμιους ανθρώπους. Τι να την κάνη ένας αφέντης μια κοπέλλα σαν κι' εμένα που δεν μπορεί να πη από πού έρχεται που δεν έχει χαρτιά επάνω της;

Είμαι μια «έκτος νόμου» και θα μείνω τέτοια ως το τέλος των ημερών μου. Είμαι ένας δημόσιος κίνδυνος. Έκατοντάδες αστυνομικοί βρίσκονται επί τα ίχνη μου. Θα μπορούσα να γελάω μαζί τους αν δεν μου πονούσε το άδειο στομάχι. Μπορεί ακόμα κι' ο σθέρκος... Αυτό προέρχεται απ' το ότι περπατάω όλη την ημέρα, με το κεφάλι σκυμμένο, αποφεύγοντας τα βλέμματα, αποφεύγοντας το φως και τις βιτρίνες, όπου καθρεφτίζεται ή εικόνα μου.

Του' κάκου χτένισα τα μαλλιά μου προς τα πίσω, του' κάκου, μεγάλωσα το στόμα μου μ' ένα ρουζ της δεκάρας, του' κάκου ασθέτωσα τα μάγουλά μου με μια φριχτή πούντρα... Δεν μπορώ ν' αλλάξω τα μάτια μου ούτε τη θλοσυρή έκφρασή τους, ούτε το άλλο πρόσωπό μου που έμεινε ίδιο με τις φωτογραφίες που δημοσιεύθηκαν στις εφημερίδες της Αμερικής όλόκληρης με τα έξης λόγια από κάτω:

«Η Μαίρη Μπέρνς, η έρωμένη του αρχιγκάγκστερ Μπάμπ Ούλσον...

«Η Μαίρη Μπέρνς, η οποία αρνείται ν' αποκαλύψη πού κρύβεται ο έραστής της...

«Η Μαίρη Μπέρνς, η οποία έδραπέτευσε από τας φυλάκας με πρωτοφανή τόλμη...

«Η Μαίρη Μπέρνς, η δραπέτις, η οποία εξακολούθει να παραμένει ασύλληπτος...»

* * *

Βρήκα τέλος μια δουλειά. Πλένω πιάτα σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο. Για πρώτη φορά από δυό μηνών, η καρδιά μου δεν θα

ραίνει πειά μέσα μου σαν μεγάλη πέτρα και καθώς ξαναγύριζα στην τρώγλη μου με το χαρτί της προσλήψεώς μου, στην τσέπη, χωρίς να το αντιληφθώ περπατούσα θαρρετά στη μέση του πεζοδρομίου.

Τα είπα όλα ζυέσως στην συντρόφισσά μου τη Ρούς, την οποία βρήκα ν' αποτριχώνη τα φρύδια της στη σοφίτα, όπου κατοικούμε μαζί.

Αυτή η κοπέλλα είχε πολύ περιέργη.

Οι αστυνομικοί με συνέλαβον

«Αντι να ευχαριστηθώ που βρήκα δουλειά, ρίχτηκε επάνω μου σαν μαινάς.

—Είσαι τρελλή! μου φώναξε. Και με κοροϊδεύεις και μένα!... Νομίζεις πως σε μάζεψα εδώ για τα ωραία σου μάτια; Μ' αυτά τα μυαλά που έχεις θα ψοφήσουμε απ' την πείνα και οι δυό.. Γιατί δεν γράφεις στο Μπάμπ νάρθη να μās βοηθήση;

—Ποτέ! της απάντησα. Άκους; Ποτέ! Μισώ αυτόν τον άνθρωπο που έγινε αίτια της δυστυχίας μου. Τον αγάπησα άλλοτε, μα τότε νόμιζα πως ήταν τίμιος άνθρωπος... Κλέβει... σκοτώνει... Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να τον ξαναϊδω...

Τότε η Ρούς μ' εμπάτισε... Είχε τρελλαθώ από τη λύσσα της, κι' εγώ δεν ξέρω γιατί... Μά, φυσικά, τη συγχώρεσα... Δεν ήξερε πειά τι έκανε.

Στο νοσοκομείο οί νοσοκόμοι φέρονται ευγενικά μαζί μου. Με μεταχειρίζονται σαν ανθρώπινο πλάσμα κι' εκεί κοντά στους φούρνους της κουζίνας, κάνει ζέστη και δεν πεινάω πειά.

Απόψε, η επιμελήτρια του δευτέρου διαμερίσματος, μου ανέθεσε να πάω στον άρρωστο του δωματίου 224 τον καφέ του. Έτρεμα καθώς χτυπούσα την πόρτα του γιατί ξέρω πως είναι πάντα θυμωμένος.

Έκοβε βόλτες στην κάμαρή του σκοντάφτοντας πάνω σ' όλα τα έπιπλα, γιατί έχει τα μάτια του δεμένα πρό δεκαπέντε ημερών. Είμαι τώρα βέβαιη ότι ο άνθρωπος αυτός είχε πολύ καλά, παρ' όλο το μανιασμένο ύφος του μεγάλου τυφλού σκυλλιού. Του άρεσε πολύ ο καφές που τον είχα φτιάξει μόνη μου. Φώναζε μάλιστα τη διευθύντρια και της είπε ότι δεν θέλει να φεύγω ούτε στιγμή από κοντά του. Έτσι προβιβάστηκα σε νοσοκόμο του. Με βάζει και του διαβάζω τις εφημερίδες, γιατί του' άρεσει η φωνή μου.

* * *

Ο ψηλός Ζό, το πρωτοπαλλήκαρο του Μπάμπ, ήρθε απόψε στη σοφίτα μας, για να με πάρη και να με πάη κοντά του. Πώς μπόρεσε να ξαναβρῆ τα ίχνη μου;... Έγώ δεν θέλησα να τον ακολουθήσω και τσοκασα από το παράθυρο.

Έτρεξα άμέσως στο νοσοκομείο. Γιατί στο νοσοκομείο; Μήπως για να ξαναϊδω τον τυφλό άρρωστο μου για τελευταία φορά; Κι' αν είν' αλήθεια αυτό, τότε σημαίνει ότι τον έρωτεύθηκα γιατί δείχνεται τόσο καλός σε μένα, χωρίς να χεί δει το πρόσωπό μου ποτέ, χωρίς να ξέρη ποιά είμαι...

Καλύτερα λοιπόν είνε να τον αποχαιρετήσω για πάντα, παρά να τον δω άργότερα ν' απομακρύνεται από μένα, να γίνεται ψυχρός, κι' αδιάφορος, να με κατηγορή ίσως ότι καταχράστηκα την εμπιστοσύνη του!

Ήταν άργα, όταν έφθασα στο νοσοκομείο. Είχε πλαγιάσει κιάλας και η φωνή του έτρεμε ελαφρά καθώς με άναγνώρισε και μου είπε:

—Μαίρη, δεν σās περίμενα πειά! Γιατί μ' εγκαταλείπετε; Είμαι τόσο ευχαριστημένος, όταν σās νοιώθω κοντά μου! Δόστε μου το χέρι σας... Άκουστε: Ο γιατρός είπε, ότι θα μπορέσω ν' αφήσω το άπαισιο αυτό σπιτι σε όχτώ μέρες... Άκουτε; Έγινε καλά... Θα μπορέσω να ξαναγυρίσω στο θουνό, όπου έχω μια ώμορφη κατοικία... Μαίρη, θέλεις νάρθης να με συναντήσης εκεί; Έχω ανάγκη μιās γραμματέως... Όχι, λέω ψέματα, δεν έχω ανάγκη κανενός... Έζησα πάντα μόνος μαζί με το σκύλλο μου κι' εκεί στο θουνό είνε υπέροχα, γιατί σ' έκατον χιλιομέτρων απόστασι γύρω απλώνεται η έρημιά...

»Από τότε όμως που σε γνώρισα η ζωή πήρε μια άλλη σημασία για μένα. Έχω την ανάγκη σας... Η φωνή σας είνε τόσο γλυκειά και η παρουσία σας μου φέρνει τη γαλήνη. Όταν είσατε εδώ, δεν θέλω πειά τίποτε άλλο... Σās αγαπώ, Μαίρη...

—Μά δεν με είδατε ποτέ! φώναξα. Ω! μην προσθέσετε λέξι. Δεν μπορώ να σās έξηγήσω τίποτε. Σέρνω μαζί μου ένα φριχτό μουσικό... Δεν είμαι άξια της αγάπης σας... Χαίρετε... Θα κλαίω σ' όλη μου τη ζωή, γιατί δεν μπόρεσα να σās ακολουθήσω. Χαίρετε... Χαίρετε για πάντα...

Κι' έφυγα έξαλλη.

* * *

Ήταν Κυριακή.

Είχα πάει στη λειτουργία σε μια μικρή έκκλησία μακριά από τη Νέα Υόρκη. Εκεί, δεν υπήρχε κίνδυνος να μ' αναγνωρίση κανένας.

Δεν μπορούσα να προσευχηθώ, μα η μονότονος ψαλμωδίες των πιστών μου εξάλιζαν τη σκέψη και μ' έκαναν να ξεχνάω. Είχα ξαναγίνει πάλι ένα μικρό παιδί.

Για μερικές στιγμές, είχα λησμονήσει τη σπαραγμένη ζωή

μου, τούς άγριους άστυνομικούς, τó ώραιό χαμόγελο τού Μπάμπ που μ' είχε καταστρέψει, άκόμα και τόν άγαπημένο μου άρρωστο με τά φτωχά δεμένα μάτια.

«Έξαφνα, στή μέση τής θείας λειτουργίας, κάποιος ήρθε και κάθησε πλάι μου.

Σάν νά μ' έσπρωξε κάποιον ένστικτο, γύρισα τó κεφάλι μου πρós αυτόν. Ήταν ó Μπάμπ !..

—Μή κινείσαι, μου είπε. Μή μιλάς... Θά βγούμε άπαρατήρητοι μαζί με τó άλλο πλήθος... Δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς έσένα, μικρούλα μου... Είμαι τόσο μόνος κι' όλοι με κυνηγούν...

—Μά τρελλάθηκες! τού άπάντησα. Φύγε! Φύγε!... Διατρέχεις θανάσιμο κίνδυνο...

—Σώπα, Μαίρη... Σ' άγαπώ... Είμ' εύτυχιμένος μόνο, όταν νοιώθω τó γόνατό σου ν' άκουμπάει στό δικό μου... Μή φοβάσαι... Άκούσθησέ με χωρίς νά τρέμεις...

Και πέρασε τó μπράτσο του κάτω άπ' τó δικό μου.

Τά πόδια μου ήσαν τόσο βαρειά, ώστε με δυσκολία μπορούσα και τ' άνασήκωνα.

Μά μόλις φθάσαμε στήν έξοδο τής έκκλησίας, τέσσερα λαγωνικά τής άστυνομίας που είχαν παρακολουθήσει τó Μπάμπ, ώρμησαν έναντίον μας.

Έκείνος ύψωσε άμέσως τά χέρια του, μά κρατούσε στο καθένα κι' άπό μιά χειροβομβίδα. Έτσι, με μιά άπίστευτη τόλμη, κράτησε επί τέντε λεπτά τούς άστυνομικούς σέ σεβαστή άπόσταση.

Τέλος, άπομακρυνθήκαμε, περιστοιχισμένοι άπό ένα σωρό γυναίκες, ξετρελλαμένες άπό τόν φόβο τους, τις όποιες ó Μπάμπ είχε διατάξει νά συγκεντρωθούν δλόγυρά μας.

Μπήκαμε κατόπιν σ' ένα άμάξι και ξεκινήσαμε με ίλιγγιώδη ταχύτητα...

Όστόσο, σέ κάποιο σημείο τού δρόμου ó Μπάμπ άναγκάστηκε νά με έγκαταλείψει γιατί τόν δυσκόλευα στή φυγή του, και οί άστυνομικοί κόντευαν πειά νά μäs φθάσουν.

Πού νά θρίσκειται τώρα;

—Θά σέ ξαναβρώ! μου φώναξε πρίν φύγη. Άγάπα με μόνο, όπως σ' άγαπώ κι' όλα θά πάνε καλά...

* * *

Οί άστυνομικοί, έπειτ' άπό λίγη ώρα, με συνέλαθαν και με υπέβαλαν σέ μιά θασανιστική άνάκριση. Αυτόι οί άδυσώπητοι και άυστηροί άνθρωποι, που μπορούν νά θασανίζουν έτσι επί ώρες ένα ανθρώπινο πλάσμα, κάνουν τó καθήκον τους. Τó καθήκον τους τούς έξαναγκάζει νά μη δείχνουν κανένα οίκτο...

Όστόσο, έπρεπε ν' αντιληφθούν ότι με κούρασαν πειά... με κούρασαν πειά θανάσιμα κι' ότι δέν ξέρω τίποτε, άπολύτως τίποτε...

Τέλος, μιά καταχθόνια ιδέα ήρθε στους άστυνομικούς. Θέλουν νά γράψω στό Μπάμπ νάρθη, νά με συναντήση στήν κατοικία τού Πόουελ, τού άγαπημένου μου άσθενούς, ó όποιος έγινε πειά καλά και ξαναγύρισε στό σπίτι του, επάνω στά θουνά.

Έγώ όμως άρνήθηκα.

Μά αυτό δέν τούς άνησύχησε καθόλου. Κάθησαν και μιμήθηκαν τó γράψιμό μου και προσκάλεσαν τόν Μπάμπ έκ μέρους μου δήθεν στήν κατοικία τού Πόουελ. Τώρα θ' άναμιχθή κι' αυτός στήν τραγωδία... Και δέν μπορώ νά κάνω τίποτε...

Άλλοίμονο ! Μου λείπει άκόμη και τó θάρρος νά δώσω ένα τέλος στή ζωή μου !

...

Πόσο είνε όλα σιωπηλά!

Έξω, ή νύχτα άπλώνεται άπάνω στό θουνό και μιά έλαφριά καταχνιά ζώνει τις κορυφές τών δέντρων...

Μέσα στό μεγάλο τζάκι τά ξύλα τριζοβολάνε χαρούμενα... Η γούνα που τυλίγει τó κουρασμένο μου κορμί, είνε τόσο γλυκειά!..

Μ' έσυραν ως έδω πέρα... Βρίσκομαι στό σπίτι τού Πόουελ... Οί άστυνομικοί τόν προειδοποίησαν σχετικώς και με περίμενα

ξέροντάς τα όλα.

Καθώς μπήκα μέσα στό σπίτι μ' έπιασε άπό τó χέρι και με πήγε κοντά στή φωτιά.

Μιά ώρα τώρα δέν μ' αφήνει ούτε στιγμή άπό τά μάτια του... «Αν μ' εύρισκε άσχημη δέν θά με κύτταζε με τόση έπιμονή, δέν είν' έτσι ;

Δέν θέλει νά τού πω τίποτε, δέν θέλει ν' άκούση καμμιά εξήγηση, καμμιά δικαιολογία και με κυττάζει χαμογελώντας γλυκά...

Νά, έξαφνα, βήματα άκούγονται...

Είν' ó Μπάμπ, ó όποιος ήρθε για νά πιασθ, στην παγίδα τών άστυνομικών...

Μπαίνει μέσα και με βλέπει ξαπλωμένη κοντά στον Πόουελ.

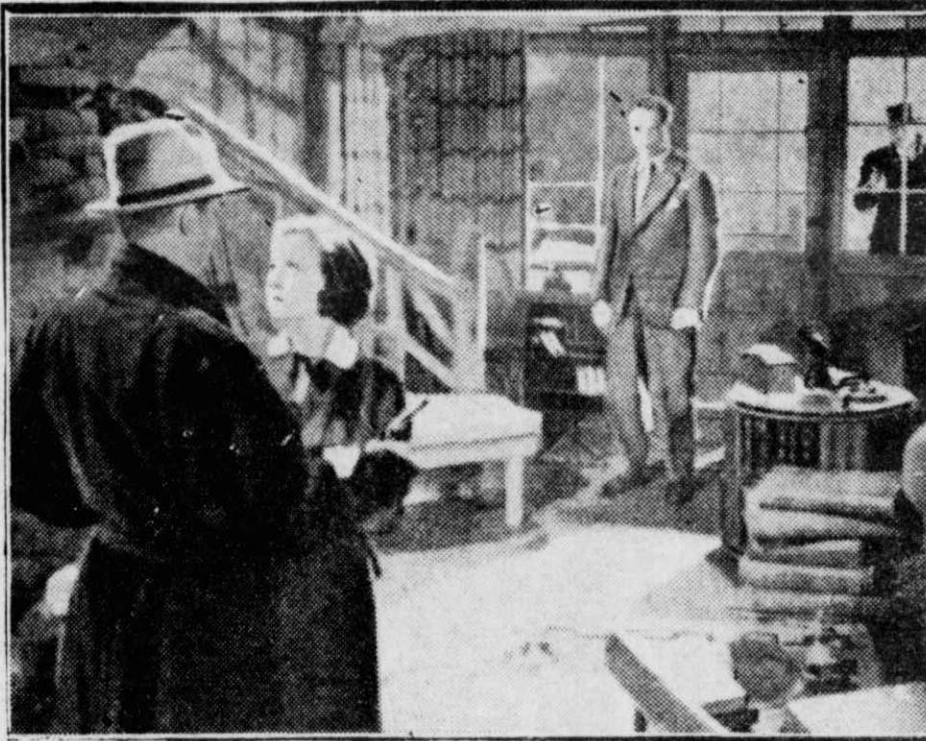
—Ωραία! λέει με φωνή χωρίς καμμιά άπόχρωση. Φτάνει πειά ή κωμωδία!... Δέν έχεις πειά άνάγκη νά ξεακολουθήσης νά παίξης τόν ρόλο σου... Έλα, άκούσθησέ με!...

Έγώ άναγκάστηκα νά διευθυνθώ πρós αυτόν, γιατί κρατούσε ένα περίστροφο στό κάθε του χέρι και φοβήθηκα...

Μά τήν ίδια στιγμή, οί άστυνομικοί μπήκαν μέσα και περικύκλωσαν τó Μπάμπ.

Έκείνος, όταν είδε πώς δέν μπορούσε πειά νά ξεφύγη θέλησε νά πυροβολήση έναντίον τού Πόουελ.

Μά τόν πρόλαβα... Μιά γυναίκα σαν κι' έμένα, δραπέτις τών φυλακών κι' έρωμένη ενός άρχιγκάγκστερ πρέπει νάνε και τολμηρή.

Θέλησε νά πυροβολήση έναντίον τού Πόουελ.

«Ήξερα πώς ó Μπάμπ είχε ένα άκόμα περίστροφο στή μέση τσέπη τού σακκακιού του...

Με μιά άστραπιαία κίνηση, έχωσα εκεί μέσα τó χέρι μου τó έπιασα και πίεσα τή σκανδάλη.

Η έξη σφαιρές πετάχθηκαν άμέσως κι' ó Μπάμπ σωριάστηκε κάτω νεκρός...

Δέν είχα σκεφθί ποτέ πώς είνε τόσο εύκολο νά σκοτώση κανείς έναν άνθρωπο.

.....
Τώρα είμ' εύτυχιμένη.
Ο Πόουελ μ' έκανε γυναίκα του...

Ο τρομερός έφιάλτης πέρασε.

NATALIE PILENKO

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο ΙΣΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Ο πρώτος που συνέλαθε τήν ιδέα ν' άνοίξη τή διώρυγα τού Σουεζ ήταν ó βασιλεύς τών Αιγυπτίων Σέζωστρις, κατά τó 1500 π. Χ.

Αντιληφθείς τήν κολοσιαία ώφέλεια που θά είχε ή ναυτιλία και τó εμπόριο τού κράτους του, αν άνοιγόταν μιά θαλασσία όδος που νά ένώνη άπ' ευθείας τή Μεσόγειο με τήν Έρυθρά θάλασσα, έβαλε σ' έφαρμογή τó μεγαλεπήβολο αυτό σχέδιό του.

Ο Σέζωστρις όμως θέλησε νά διανοίξη τήν διώρυγα διά τού Νείλου και ή έργασίες που άρχισαν άπό τήν έποχή τού παναρχαιου αυτοú Αιγυπτίου έστεμμένου, συνεχίσθησαν επί δεκατρείς αιώνες περίπου, δηλαδή μέχρι τών πρώτων Πτολεμαίων κατά τó 250 π. Χ. χωρίς άποτέλεσμα.

Κατά τó 1854 όμως ó περίφημος Γάλλος μηχανικός και μηχανικός, ó Φερδινάνδος Λεσσέψ, συνέλαθε και κατάρτισε τó σχέδιο τής διανοίξεως διώρυγος, ή όποία νά έξυπηρετí έιτελώς τις νεώτερες ναυτικές άνάγκες. Η διάνοιξις άρχισε κατά τó έτος 1856 και έτελείωσε κατά 1869 δηλαδή μετά 13 χρόνια. Η διώρυξ τού Σουεζ έχει πλάτος 75 μέτρα και 160 χιλιόμετρα μήκος.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η φυλακές είνε κλεισμένες νύχτα μέρα κι' όμως είνε πάντοτε γεμάτες. Η έκκλησίες είνε άνοιχτές νύχτα και μέρα κι' όμως τις βρίσκεις πάντα σχεδόν άδειανές.

Κινέζικη

Ο δρόμος που οδηγεί στή δόξα περνάει άπ' τ' άνάκτορα. Ο δρόμος που οδηγεί στό χρέμα περνάει άπ' τήν άγορά, μά ó δρόμος που θγάζει στήν άρετή περνάει άπ' τήν έρημο.

Ιαπωνική